

Oponentský posudek bakalářské práce Leticie Kochové *Komparace československých rozhlasových dramaturgií Otce Goriota v sedmdesátých letech*

Leticie Kochová se rozhodla volně pokračovat v tématu, kterým se zabývala již ve své ročníkové práci. Zůstala tedy u rozhlasových her, výrazně však změnila oblast zájmu i metodologii. Ve své bakalářské práci se tak věnuje komparaci dvou rozhlasových dramaturgií *Otce Goriota*, které vznikly v rozmezí dvou let (1973 - Hal'ama, 1974 - Horčíčka). Již nyní je nutné podotknout, že si zvolila obsáhlé, složité a velmi ambiciózní téma.

Na úvod diplomantka krátce zmapuje kontext rozhlasu v šedesátých a na počátku sedmdesátých let, zaměřuje se především na povolené tvůrce, dramaturgy, nově příchozí pracovníky etc. Jakkoli je kontextualizace tématu je důležitá, zde jsem měla pocit, že zmapování situace v Československém rozhlasu (zejména obsáhlé výčty jmen) ne úplně koresponduje s následující analýzou; snad by bylo vhodnější po výrazně kratším úvodu začít rovnou kontextem uvedení obou Goriotů. Tatáž výhrada platí i pro zobecňující pasáž o adaptaci a krátký výčet publikací (vedle Šulajové by v českém kontextu měla zaznít i souhrnná disertační práce Aleše Merenuse).

Při vlastním rozboru nejprve autorka poukazuje na principy užití v obou dramaturgiích – redukci, kumulaci ad., pro analýzu volí zástupnou postavu Vautrina a na jejím zobrazení předestírá postupy obou autorů, které následně komparuje. Daří se jí vytyčit záměr obou autorů, jejich individuální přístup při akcentování témat a na příkladu jedné postavy přiblížit dané dramaturgie jako celek. Autorka také zodpovídá otázku vytyčenou v úvodu, a to možné důvody nasazení dramaturgie téhož Balzacova románu tak krátce po sobě, navíc na počátku 70. let.

Formálně je práce zcela v pořádku, po stylistické stránce by pravděpodobně pomohlo ještě jedno důkladné čtení (občasné kostrbaté formulace, tu a tam tzv. „srbovská“ věta).

Navzdory několika výhradám je nutné zdůraznit, že se u diplomantky spojují dva klíčové aspekty – nadšení pro věc a porozumění tématu. O rozhlasu píše sebejistě, znale, s porozuměním, navíc se zabývá oblastí – v rámci teatrologického bádání – okrajovou. Výtky, které zazněly, se tedy rozhodně netýkají fundovanosti autorky a její práce, upozorňují spíše na snahu pojednat příliš mnoho témat najednou (vývoj rozhlasu v určitém období – téma adaptace/dramaturgie – román *Otec Goriot* – vlastní analýza). Ve všech částech je patrné, že autorka svým tématům rozumí a je schopná o nich fundovaně hovořit, pro potřeby bakalářské práce je však záběr příliš široký a vynucuje si mnohé zkratky.

Práci doporučuji k obhajobě s hodnocením **velmi dobře**.

Námět k rozpravě: V pasáži o teoretické literatuře věnované adaptaci správně poukazujete na nedostatečnost zdrojů v oblasti rozhlasové dramaturgie, což autory nutí k práci s obecnější

dramatizační/adaptační literaturou. Zkusila byste nastínit, v čem konkrétně tkví limity této terminologie ve vztahu k rozhlasovým úpravám?

V Brně 1.9.2024

Mgr. Markéta Polochová, Ph.D.